

Turczi István

A kéregető

„Tovább! Tovább!”
Arany János

„Sírivaló ez a kitartás”
Vasadi Péter

Valami kis kocsi nyöszörög,
ember húzza, így halad.
A háttérben hajnal dereng
a füstszennyes zuglói ég alatt.

Az ember felnéz, megáll pillanatra.
Teste helyén már csontváz köpül.
Neki puha sál a nap első sugara,
s mint a gyerek, ennek úgy örül.

Ismerős hang; szél fütyül,
bőven jut belőle mára.
Körbe táncolja a kereszteződést
választott névtelenek dallamára.

A Miskolci és Csömöri út sarkán
táborozók ébresztőjét fújja.
Ahogy a dobozok közt előtámolyognak,
megérinti őket a jég akantusz-ujja.

„Már azt hittük, vége, neked anyi.
Kifektettek, soha nem jössz vissza!”
Így az egyik, amíg a kis kocsi megáll,
és bőfög hozzá, rossz borát kiissza.

Marasztalják, de nem marad. Minek.
A Rákos-patak felé indul máris.
Káromkodnak, konzervvel dobálják,
gyors távozása így egzisztenciális.

Van ugyan miért, mégse fél.
Nincs már szülő, család, rokon.
A híd korlátján imbolyogva áll,
mint áldozati állat a barlangrajzokon.

Kutyaséta közben láttam őt először.
Szóba elegyedünk. Szégyellte, ahogy kinéz.
Bizsu megszagolja, örül, mire ő felnevet,
„tisztára olyan vagyok, mint a Bor vitéz!”

Mondta, hogy Istvánnak hívják, druszám,
és nem adja fel, a feje új tervekkel tele,
habár ott legbelül vészesen ketyeg
az önfenntartás óraszerkezete.

Bár elmúlt alóla a padló, elmúltak a falak,
a veszteségeit inkább fel se méri.
Hisz magában és az emberekben.
Megtanult nyitott tenyérrel élni.

Másnap ugyanakkor, ugyanott persze.
A kutyámnak pöttyös kislabdát hozott.
Oldalra fésülte ritkuló haját, és mesélt.
De nem mondta, ki áldott, ki átkozott.

Elálldogáltunk, mint kenyéren a penész.
„E szép világra semmit sem hagyok.”
Szótagnyi sóhaj, semmi több. „Látja,
mivé lettem, pedig ugyanaz vagyok!”

Tanultam tőle mást is: tegnapután,
holnapelőtt, átvészelni minden telet.
Mások álmában ébredni büntetlenül,
így mondta, ember fiának nem lehet.

Ádventi vásárlás; piacra indulok.
A Bosnyák téren látom viszont megint.
Aláírásgyűjtő-akció van, hívják,
„itt írd alá, kapsz sört”, de ő csak legyint.

Észrevesz, mosolyog, felém integet,
lassan emeli rongyokba tekert kezét.
Valaki meglöki, „húzzá má innen el”,
szatyrában csörren pár üvegbetét.

Felhasadt tenyér, alvadt testbeszéd.
Csontsovány arc, a kéz megremeg.
Alakjából kicsordul árnyéka.
Testében a vér csak fagyos körmenet.

Köröskörül angyal-regimentek.
Élni jó. Élni szent. Múlni istenes.
„Itt egy érzés, de mit kezdjek vele?”
A Blaha Lujzán meleg húsleves.

A Szenteste napja a Ligetben éri.
Gyengeségéből merít új erőt.
Madárnak magot, kutyának csontot ad.
Kenyérrel kínálja az arra tévedőt.

Az ég szurokvásznán felhők némafilmje.
Micsoda tágasság! A látvány legalább övé.
Homlokát a fájdalom fölé emeli,
galambok gyűlnek százával köré.

Egyedül nem könnyű szítani a reményt.
A bőr alatti vándorlás, ha fáj,
megnyugtató a szél, a köd, a hó,
a sok elfelejtett nevet sűgő, régi táj.

Az egyetlen meleg otthon, kibéelve
türelemmel, ahogy rágózöl a sötét.
Ma Gáspár, Menyhért és Boldizsár
terítik rá az este köntösét.

Elhalt a harangszó, kinyílt az ég.
A kéményekből füst száll és korom.
Csend van, mint a sziklasírban.
Tegnap történt ez, nem egykoron.